

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Nordiske Kroniker

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Nordiske Kroniker", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Nordiske Kroniker*, 1943, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_02-shoot-idm139956848072144/facsimile.pdf (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Nordiske Kroniker

DEN YDERSTE KYST

Fra Thorshavn kan man mod Syd se lige ud i det store Hav. Men gaar man op paa Højderne bagved Byen og vender Blikket mod Nord, ser man kun Heder og Fjeldrygge. De fortoner sig den ene bag den anden, og i det Fjerne rager Tinderne op, taagesvøbte og drømmende. Vidste man ikke, at Færøerne var en Gruppe af meget smaa Øer, kunde man godt tro, at det var et Fastland, man havde for sig. De trange Sunde og Fjorde ligger godt skjulte, man aner dem kun som Render mellem Fjeldene, og man skal meget højt til Vejrs for at se deres blinkende Vand.

Saaledes ligger de største af Øerne, tæt sammenslyngede, som en uoverskuelig Labyrinth af Bjerge, Dale og smalle Havarme. Men et Sted oppe mod Nord, 40—50 km fra Thorshavn, faar alt Land en brat Afslutning. Bagved de allerfjerneste Tinder er de store Afgrunde. Det er saa voldsomt, at man kan gyse ved Tanken derom, det er et Drama i Naturen. *Mýlingur*, det nordligste Fjeld paa Strømø, skraaner op til en Højde af 564 m. Og pludselig er det Slut! Der er ikke mere. Landet stejler og ender som i et Brøl ud over Nordhavet. Og Mil efter Mil, lige op til en fjern, grønt blinkende Iskant i Polaregnene, er der kun rullende Bølger.

Naar man gaar nede i København, og Foraaret nærmer sig, begynder man at længes hjem til Færøerne. Men er man endelig kommet til det sommervenerlige Thorshavn, længes man blot videre nordpaa til den yderste Kyst. Søfuglene har det paa samme Maade. Hvert Foraar forlader de Sydens lune Strøg for at gøre den lange Rejse op til et eller andet raat og svimlende Forbjerg. De hænger i Tusindvis som hvide Skyer over Afgrunden, skrigende i deres

Fugleophidselse. De er lidenskabelige Deltagere i dette Drama, hvor Landet holder op. Morgensolen faar deres Vinger til at lyse, Aftensolen gløder i deres kolde Øjne. Og naar de ud paa Høsten vender tilbage, har de oplevet noget lyst og vældigt, som næste Aar igen vil drage dem mod Nord.

Lige ud mod Nordhavet ligger den lille Bugt *Sjeyndir*. Paa dens vestlige Side taarner Myling sig op, paa dens østlige Side vader *Tjørnevigsstakken* ud i Bølgerne som en gammel og skæv Gigant, der har forslæbt sig paa en eller anden fantastisk Byrde. Solen skinner ikke ret meget paa dette Sted. Det meste af Aaret formaar den ikke at kigge over den sydlige Fjeldkant, men om Sommeren skrider dens Genskær hver Nat henover den nordlige Horisont og kaster sit stereotype Lys paa de vilde Bjerghamre, der som et Amfiteater runder sig om den øde Vig.

Der bor ingen Mennesker i *Sjeyndir*. Kun i Ny og Næ kommer en enlig Faarehyrde med sin Hund vandrende fra *Tjørnevig*. Men Eventyret har befolket dette Sted. Om alle de Mennesker, der ikke gifter sig, hedder det, at de ender i *Sjeyndir*. Der sidder de stakkels Pebersvende og de gamle Jomfruer paa Klippen *Skaalebænk* og stirrer ud i Havet, omgivet af total Ensomhed og enorm Geologi. Og det skal ikke være saa morsomt.

Men gæster man nogle Timer de Ugiftes triste Skygger paa denne Nordstrand, kan man kun finde deres Liv stortladent. Havet aander tungt mod den rene, raat skaarne Klippekyt. Inderst inde i Vigen er der et Sted, hvor man kan lande, men lige ved Siden af rejser *Skaalebænken* sig som et bredt Stentabernakel, og ud langs begge Sider taarner Landet sig op i Mure med store Porte ind til en Underverden, som Bølgerne har boret i Fjeldets Fod.

Oppe fra Fjeldranden kommer Elven. Dens klare Vand danner en uafbrudt Glidebane paa 5—600 m ned ad Dalens græsgrønne Skraaning og synger en vældig Sang, som væver sig ind i Ensomheden. Den er Stedets Puls, den gør *Sjeyndir* levende. Naar man befinder sig paa Havet, ser man dens glidende Vandbaand. Man faar Lyst til